YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

13 päivänä maaliskuuta 2003 *

Asiassa C-229/01,

jonka Unabhängiger Verwaltungssenat im Land Niederösterreich (Itävalta) on saattanut EY 234 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa, jossa vastaajana on

Susanne Müller,

ennakkoratkaisun kuluttajalle myytäväksi tarkoitettujen elintarvikkeiden merkintöjä, esillepanoa ja mainontaa koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 18 päivänä joulukuuta 1978 annetun neuvoston direktiivin 79/112/ETY (EYVL 1979, L 33, s. 1) sekä myytäväksi tarkoitettujen elintarvikkeiden merkintöjä, esillepanoa ja mainontaa koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 20 päivänä maaliskuuta 2000 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/13/EY (EYVL L 109, s. 29) tulkinnasta.

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Wathelet sekä tuomarit D. A. O. Edward, P. Jann, S. von Bahr (esittelevä tuomari) ja A. Rosas,

julkisasiamies: A. Tizzano,
kirjaaja: R. Grass,

ottaen huomioon kirjalliset huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Müller, edustajinaan Rechtsanwalt P. Zöchbauer ja Rechtsanwalt C. Butter,

— Itävallan hallitus, asiamiehenään H. Dossi,

— Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään M. Shotter ja H. Kreppel,

ottaen huomioon esittelevän tuomarin kertomuksen,

kuultuaan julkisasiamiehen 10.10.2002 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Unabhängiger Verwaltungssenat im Land Niederösterreich on esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle 1.6.2001 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 11.6.2001, EY 234 artiklan nojalla ennakkoratkaisukysymyksen kuluttajalle myytäväksi tarkoitettujen elintarvikkeiden merkintöjä, esillepanoa ja mainontaa koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 18 päivänä joulukuuta 1978 annetun neuvoston direktiivin 79/112/ETY (EYVL 1979, L 33, s. 1) sekä myytäväksi tarkoitettujen elintarvikkeiden merkintöjä, esillepanoa ja mainontaa koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 20 päivänä maaliskuuta 2000 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/13/EY (EYVL L 109, s. 29) tulkinnasta.

2 Tämä kysymys on esitetty hallintorikosoikeudenkäynnissä, jota käydään Mülleria vastaan, jonka on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa katsottu syyllistyneen siihen, että hän on asiassa sovellettavan kansallisen lainsäädännön vastaisesti myynyt elintarvikkeita niiden vähimmäissäilyvyysajan päättymisen jälkeen ilman, että tämän ajan päättymisestä olisi ilmoitettu selvästi ja yleisesti ymmärrettävästi.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Yhteisön lainsäädäntö

Direktiivi 79/112/ETY

3 Direktiivi 79/112/ETY, jota on muutettu useita kertoja, on kodifioitu direktiivillä 2000/13/EY, ja se on kumottu direktiivin 2000/13/EY 26 artiklan 1 kohdalla. Direktiivi 2000/13/EY tuli voimaan 26.5.2000. Direktiivin 79/112/ETY 3 artiklan 1 kohdan ja 15 artiklan säännökset, joihin kansallinen tuomioistuin viittaa, vastaavat direktiivin 2000/13/EY 3 artiklan 1 kohdan ja 18 artiklan säännöksiä.

Direktiivi 2000/13/EY

4 Direktiivin 2000/13/EY johdanto-osan toisessa ja kolmannessa perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

"2) Erot jäsenvaltioiden elintarvikkeiden merkintöjä koskevissa laeissa, asetuksissa ja hallinnollisissa määräyksissä voivat estää elintarvikkeiden vapaan liikkuvuuden ja saattavat siten johtaa eriarvoisten kilpailun edellytysten muodostumiseen.

3) Sen vuoksi kyseistä lainsäädäntöä olisi lähennettävä sisämarkkinoiden toiminnan edistämiseksi."

5 Kyseisen direktiivin johdanto-osan kymmenennessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

"Tämän direktiivin horisontaalisuuden vuoksi ei — — alkuvaiheessa ole voitu tehdä pakollisiksi kaikkia niitä merkintöjä, jotka periaatteessa on lisättävä kaikki elintarvikkeet kattavaan luetteloon. Myöhemmän vaiheen aikana olisi annettava nykyisiä säännöksiä täydentävät yhteisön säännökset."

6 Direktiivin 2000/13/EY 1 artiklan 3 kohdan a alakohdan mukaan direktiivissä tarkoitetaan:

"'merkinnällä' elintarvikkeeseen liittyvää mainintaa, tietoa, tavaramerkkiä, kaupallista merkkiä, kuvaa tai tunnusta, joka on tehty mihin tahansa kyseistä elintarviketta seuraavaan tai siihen viittaavaan pakkaukseen, asiakirjaan, tiedotteeseen, etikettiin, renkaaseen, tai kaulukseen."

7 Direktiivin 2000/13/EY 3 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Ainoastaan seuraavat tiedot on pakollisesti merkittävä elintarvikkeisiin edellytyksin, joissa säädetään 4—17 artiklassa, ja jollei sanotuista artikloista muuta johdu:

1) myyntinimitys,

2) luettelo ainesosista,

3) tiettyjen ainesosien tai ainesosien ryhmien määrät 7 artiklan säännösten mukaisesti,

4) valmiiksi pakatusta elintarvikkeesta sisällyksen määrä,

5) vähimmäissäilyvyyspäivämäärä, tai jos kyseessä on mikrobiologisesti erittäin helposti pilaantuva elintarvike, päivämäärä, jota ennen tuote on käytettävä,

6) erityiset säilytys- ja käyttöolosuhteet,

7) valmistajan, pakkaajan tai yhteisöön sijoittautuneen myyjän nimi tai toiminimi ja osoite.

— —

8) tarkemmat tiedot alkuperästä tai elintarvikkeen lähtöpaikasta, jos sen ilmoittamatta jättäminen saattaisi johtaa kuluttajaa olennaisesti harhaan elintarvikkeen todellisesta alkuperästä tai lähtöpaikasta,

9) käyttöohje, jos elintarvikkeen tarkoituksenmukainen käyttö ilman sitä on mahdotonta,

10) juomien osalta alkoholipitoisuus tilavuusprosentteina, jos alkoholipitoisuus on suurempi kuin 1,2 tilavuusprosenttia."

8 Direktiivin 2000/13/EY 18 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Jäsenvaltiot eivät saa estää sellaisten elintarvikkeiden kauppaa, jotka ovat tämän direktiivin säännösten mukaisia, soveltamalla kansallisia elintarvikkeiden merkintöjä ja esillepanoa koskevia säännöksiä, joita ei ole yhdenmukaistettu.

2. Mitä 1 kohdassa säädetään, ei sovelleta kansallisiin säännöksiin, joita ei ole yhdenmukaistettu ja joiden perusteena on:

— kansanterveyden suojeleminen;

— petollisten toimien torjuminen, edellyttäen, etteivät sellaiset säännökset ole omiaan estämään tässä direktiivissä annettujen määritelmien ja sääntöjen soveltamista;

— teollisen ja kaupallisen omaisuuden suojeleminen, alkuperänimitysten ja alkuperämerkintöjen suojeleminen sekä vilpillisen kilpailun estäminen."

Itävallan lainsäädäntö

9 Vuoden 1993 Lebensmittelkennzeichnungsverordnungin (elintarvikkeiden merkinnöistä annettu asetus, BGBl. 1993/72), jota on viimeksi muutettu vuonna 1999 julkaistulla asetuksella (BGBl. II, 1999/462; jäljempänä LMKV), 10 §:n 2 momentin mukaan pakattujen elintarvikkeiden osalta on noudatettava seuraavaa velvollisuutta:

"Siitä, että pakatun elintarvikkeen vähimmäissäilyvyysaika on jo päättynyt, on ilmoitettava selvästi ja yleisesti ymmärrettävästi."

10 Vuoden 1975 Lebensmittelgesetzin (vuoden 1975 elintarvikelaki, BGBl. 1975/86, jota on muutettu vuonna 1999, BGBl. I, 1999/157; jäljempänä LMG) 74 §:n 4 momentin 2 kohdasta ilmenee, että tämän velvoitteen noudattamatta jättämistä rangaistaan hallinnollisella sakolla.

11 Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin täsmentää, että Verwaltungsgerichtshofin (hallintotuomioistuin) mukaan pelkkä elintarvikkeen vähimmäissäilyvyysajan ilmoittaminen ei täytä LMKV:n 10 §:n 2 momentissa asetettuja edellytyksiä vaan että siitä, että tämän elintarvikkeen vähimmäissäilyvyysaika on päättynyt, on mainittava erikseen.

Pääasian oikeudenkäynti ja ennakkoratkaisukysymys

12 Müllerin on Spar Österreichische Warenhandels AG:n vastuunalaisena toimihenkilönä katsottu syyllistyneen siihen, että pakattua elintarviketta eli Zwettler Kuenringer Festbock -nimistä olutta on 22.8.2000 tarjottu kaupan ja siten myyty ilmoittamatta sitä, että tämän oluen vähimmäissäilyvyysaika oli päättynyt 14.8.2000.

13 Müllerille määrättiin LMG:n nojalla Bezirkshauptmannschaft Zwettlin (Zwettlin paikallistason hallintoviranomainen) 26.2.2001 tekemällä rangaistusluonteisella hallintopäätöksellä 2 000 Itävallan šhillingin (ATS) suuruinen sakko.

14 Müller valitti tästä päätöksestä ennakkoratkaisupyynnön esittäneeseen tuomioistuimeen vedoten siihen, että LMKV:n 10 §:n 2 momentissa asetettu velvollisuus on ristiriidassa direktiivin 79/112/ETY ja direktiivin 2000/13/EY kanssa. Näin ollen Unabhängiger Verwaltungssenat im Land Niederösterreich päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

"Onko kuluttajalle myytäväksi tarkoitettujen elintarvikkeiden merkintöjä, esillepanoa ja mainontaa koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 18 päivänä joulukuuta 1978 annetun neuvoston direktiivin 79/112/ETY, sellaisena kuin se oli ennen myytäväksi tarkoitettujen elintarvikkeiden merkintöjä, esillepanoa ja mainontaa koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä

20 päivänä maaliskuuta 2000 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/13/EY — — voimaantuloa, ja erityisesti sen 15 artiklan, tai — — direktiivin 2000/13/EY, ja erityisesti sen 18 artiklan kanssa ristiriidassa sellainen jäsenvaltion sääntely, jonka mukaan pidettäessä kaupan elintarvikkeita, joiden vähimmäissäilyvyysaika on jo päättynyt, tämän ajan päättymisestä on kyseistä päättymispäivämäärää koskevan merkinnän lisäksi ilmoitettava muulla tavalla selvästi ja yleisesti ymmärrettävästi?"

Ennakkoratkaisukysymys

15 Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin haluaa tällä kysymyksellään, jota on tutkittava ainoastaan direktiivin 2000/13/EY perusteella, tietää, onko kyseistä direktiiviä ja erityisesti sen 18 artiklaa tulkittava siten, että sen kanssa on ristiriidassa sellainen jäsenvaltion lainsäädäntö, jonka mukaan siitä, että elintarvikkeen vähimmäissäilyvyysaika on päättynyt, on ilmoitettava erikseen selvästi ja yleisesti ymmärrettävästi.

16 Müller väittää, että kansallisesta lainsäädännöstä johtuva velvollisuus ilmoittaa erikseen vähimmäissäilyvyysajan päättymisestä rajoittaa tavaroiden vapaata liikkuvuutta, koska se edellyttää lisätoimia, jotka kasvattavat jakelukustannuksia. Tämä rajoitus ei kuulu direktiivissä 2000/13/EY vahvistettujen poikkeusten soveltamisalaan. Varsinkin kun elintarvikkeen vähimmäissäilyvyys on ilmoitettava selvästi ja yleisesti ymmärrettävästi, vähimmäissäilyvyysajan päättymiseen

liittyvä lisävaatimus ei ole välttämätön kuluttajien suojelemiseksi petollisilta toimilta.

17 Itävallan hallitus ja komissio katsovat sitä vastoin, ettei kansallisessa lainsäädännössä edellytetty lisätieto ole direktiivin 2000/13/EY vastainen.

18 Itävallan hallituksen mukaan pääasiassa kyseessä olevan säännöksen kaltainen säännös on direktiivissä 2000/13/EY tarkoitettu kansallinen säännös, jota ei ole yhdenmukaistettu ja jonka perusteena on tämän direktiivin 18 artiklan 2 kohdassa mainittu petollisten toimien torjuminen ja kansanterveyden suojeleminen.

19 Komissio huomauttaa, että direktiivissä 2000/13/EY vahvistettu pakkausmerkintöjen yhdenmukaistaminen ei ole päättynyt, ja toteaa, että pääasiassa kyseessä olevan kaltainen säännös ei tällä hetkellä kuulu tämän direktiivin soveltamisalaan. Komission mukaan tätä säännöstä on siten arvioitava EY 28 artiklan määräysten kannalta. Komissio katsoo, että kyseessä oleva säännös on yhdenmukainen näiden määräysten kanssa, sillä sitä sovelletaan ilman syrjintää, ja vaikka oletettaisiin, että se rajoittaa tavaroiden vapaata liikkuvuutta, tällainen rajoittaminen on perusteltua yleistä etua koskevista syistä eli petollisten toimien torjumiseksi tai vilpillisen kilpailun estämiseksi.

20 Komissio väittää, että näihin samoihin yleistä etua koskeviin syihin voidaan direktiivin 2000/13/EY 18 artiklan 2 kohdan mukaan vedota myös siinä tapauksessa, että sen ehdottaman tulkinnan vastaisesti hyväksyttäisiin, että pääasiassa kyseessä olevan kaltainen säännös kuuluu tämän direktiivin soveltamisalaan.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

21 Aluksi on tutkittava, kuuluuko LMKV:n 10 §:n 2 momentin kaltainen kansallinen säännös direktiivin 2000/13/EY soveltamisalaan. Tätä varten on tarkistettava, onko se tämän direktiivin 1 artiklan 3 kohdan a alakohdassa tarkoitettu merkintöjä koskeva säännös ja kuuluuko siinä tarkoitettu tosiseikasto kyseisen direktiivin soveltamisalaan.

22 Direktiivin 2000/13/EY 1 artiklan 3 kohdan a alakohdan mukaan siinä mainitulla käsitteellä "merkintä" tarkoitetaan elintarvikkeeseen liittyvää mainintaa ja tietoa, joka on tehty mihin tahansa kyseistä elintarviketta seuraavaan tai siihen viittaavaan pakkaukseen, asiakirjaan, tiedotteeseen, etikettiin, renkaaseen tai kaulukseen.

23 Pääasiassa kyseessä olevassa kansallisessa säännöksessä säädetään velvollisuus, jonka mukaan siitä, että pakatun elintarvikkeen vähimmäissäilyvyysaika on päättynyt, on ilmoitettava selvästi ja yleisesti ymmärrettävästi. Ennakkoratkaisupyynnön esittäneen tuomioistuimen mukaan tästä on tehtävä erityinen merkintä, mutta sille ei ole vaadittu mitään erityistä esittämistapaa.

24 On todettava, että LMKV:n 10 §:n 2 momentissa edellytetty tieto liittyy elintarvikkeeseen ja se on esitettävä alustalla, jota ei ole täsmennetty, mutta kyse voi olla tätä elintarviketta seuraavasta tai siihen viittaavasta tiedotteesta tai etiketistä. Näin ollen tämän 10 §:n 2 momentin kaltainen säännös on direktiivin

2000/13/EY 1 artiklan 3 kohdan a alakohdassa tarkoitettu merkintöjä koskeva säännös.

25 On myös tutkittava, sovelletaanko direktiivin 2000/13/EY säännöksiä merkintöjä koskevassa säännöksessä tarkoitettuun tosiseikastoon.

26 Kuten direktiivin 2000/13/EY johdanto-osan toisesta ja kolmannesta perustelukappaleesta ilmenee, direktiivillä 2000/13/EY pyritään yhdenmukaistamaan elintarvikkeiden merkintöjä koskevaa jäsenvaltioiden lainsäädäntöä, jotta sen monimuotoisuus ei estäisi näiden tuotteiden vapaata liikkuvuutta.

27 Yhteisön lainsäätäjä tunnustaa direktiivin 2000/13/EY johdanto-osan kymmenennessä perustelukappaleessa, että merkintöjä koskevia kaikkia säännöksiä ei vielä ole voitu yhdenmukaistaa laatimalla kattava luettelo pakollisista hyväksytyistä merkinnöistä ja että myöhemmässä vaiheessa olisi annettava nykyisiä säännöksiä täydentävät säännökset.

28 Direktiivistä 2000/13/EY, kun sitä tarkastellaan edellä mainittujen perustelukappaleiden valossa, ilmenee kuitenkin, että siinä säännellään kaikkia merkintöjä koskevia säännöksiä, sellaisena kuin ne määritellään direktiivin 1 artiklan 3 kohdan a alakohdassa, säätämällä ensinnäkin tiettyjen kansallisten säännösten yhdenmukaistamisesta ja toisaalta järjestelystä sellaisia kansallisia säännöksiä varten, joita ei ole yhdenmukaistettu. Näiden viimeksi mainittujen osalta direktiivin 18 artiklassa säädetään, että jäsenvaltiot eivät saa estää sellaisten elintarvikkeiden kauppaa, jotka ovat tämän direktiivin säännösten mukaisia, soveltamalla kansallisia säännöksiä, joita ei ole yhdenmukaistettu, jolleivät ne ole perusteltuja 18 artiklan 2 kohdassa mainituista syistä.

29 Merkintöjä koskevaa säännöstä, joka liittyy elintarvikkeiden vähimmäissäilyvyysajan päättymistä koskevaan erityiseen merkintään, ei mainita direktiivin 2000/13/EY 3 artiklassa vahvistettujen pakollisten merkintöjen joukossa. Tässä 3 artiklassa edellytetään ainoastaan, että vähimmäissäilyvyyspäivämäärä on merkittävä direktiivin 9 artiklassa täsmennetyllä tavalla. Sitä paitsi mikään muu direktiivin säännös ei koske erityisesti LMKV:n 10 §:ssä tarkoitettua tosiseikastoa.

30 Siten on todettava, että pääasiassa kyseessä olevan merkintöjä koskevan säännöksen kaltainen säännös on direktiivin 2000/13/EY soveltamisalaan kuuluva kansallinen säännös, jota ei ole yhdenmukaistettu.

31 Toiseksi on tutkittava, onko tällainen säännös perusteltavissa jollakin direktiivin 2000/13/EY 18 artiklan 2 kohdassa mainitulla perusteella.

32 Itävallan hallituksen mukaan pääasiassa kyseessä olevan kansallisen säännöksen kaltainen säännös on perusteltu kuluttajiin kohdistuvien petollisten toimien torjumiseksi ja kansanterveyden suojelemiseksi.

33 Petollisten toimien torjumisen osalta on todettava, että tällä säännöksellä pyritään ilmoittamaan kuluttajalle elintarvikkeen ominaisuuksista ja erityisesti siitä, että sen vähimmäissäilyvyysaika on päättynyt, minkä vuoksi tämä elintarvike ei enää ole niin tuore kuin se alun perin oli. Tällainen ilmoitus on omiaan estämään

kuluttajiin kohdistuvat petolliset toimet, ja kuten Itävallan hallitus ja komissio väittävät, kuluttaja voi tällä tavoin olla varma siitä, että myytäväksi tarjottu elintarvike on säilyttänyt kaikki alkuperäiset ominaisuutensa, koska sen vähimmäissäilyvyyspäivämäärä ei ole päättynyt.

34 On kuitenkin tutkittava, onko pääasiassa kyseessä olevan kaltainen kansallinen säännös suhteellisuusperiaatteen mukainen, joka seuraa direktiivin 2000/13/EY 18 artiklan 2 kohdan toisesta luetelmakohdasta, jossa säädetään, että kansalliset säännökset, joiden perusteena on petollisten toimien torjuminen, eivät saa "olla omiaan estämään tässä direktiivissä annettujen määritelmien ja sääntöjen soveltamista".

35 Kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 48 kohdassa aivan oikein todennut, velvollisuus ilmoittaa vähimmäissäilyvyysajan päättyminen selvästi ja yleisesti ymmärrettävästi rajoittaa tavaroiden kauppaa paljon vähemmän kuin täydellinen myyntikielto. Sitä paitsi kansallisessa säännöksessä ei välttämättä edellytetä lisämerkinnän tekemistä jokaiseen pakkaukseen, joka tarjotaan myytäväksi vähimmäissäilyvyysajan päätyttyä, vaan siinä säädetty velvollisuus voidaan täyttää myös muulla tavoin. On todettava, että tällainen toimenpide ei ylitä sitä, mikä on tarpeen petollisten toimien torjumiseksi.

36 Tästä seuraa, että pääasiassa kyseessä olevassa kansallisessa säännöksessä säädetyn kaltainen velvollisuus ilmoittaa vähimmäissäilyvyysajan päättyminen selvästi ja yleisesti ymmärrettävästi vaikuttaa perustellulta petollisten toimien torjumiseksi, joka on eräs direktiivin 2000/13/EY 18 artiklan 2 kohdassa mainituista perusteista.

37 Edellä esitetyn perusteella ei tarvitse tutkia Itävallan hallituksen mainitsemaa toista perustetta, joka koskee tarvetta suojella kansanterveyttä.

38 Näin ollen esitettyyn kysymykseen on vastattava, että kansallinen lainsäädäntö, jossa säädetään, että jos elintarvikkeen vähimmäissäilyvyysaika on päättynyt, tästä on ilmoitettava erikseen selvästi ja yleisesti ymmärrettävästi, ei ole direktiivin 2000/13/EY vastainen. Tällainen säännös on kyseisen direktiivin 18 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu kansallinen säännös, jota ei ole yhdenmukaistettu ja joka on perusteltu petollisten toimien torjumiseksi.

Oikeudenkäyntikulut

39 Yhteisöjen tuomioistuimelle huomautuksensa esittäneille Itävallan hallitukselle ja komissiolle aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja ei voida määrätä korvattaviksi. Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on ratkaissut Unabhängiger Verwaltungssenat im Land Niederösterreichin 1.6.2001 tekemällään päätöksellä esittämän ennakkoratkaisukysymyksen seuraavasti:

Kansallinen lainsäädäntö, jossa säädetään, että jos elintarvikkeen vähimmäissäilyvyysaika on päättynyt, tästä on ilmoitettava erikseen selvästi ja yleisesti ymmärrettävästi, ei ole myytäväksi tarkoitettujen elintarvikkeiden merkintöjä, esillepanoa ja mainontaa koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 20 päivänä maaliskuuta 2000 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/13/EY vastainen. Tällainen säännös on kyseisen direktiivin 18 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu kansallinen säännös, jota ei ole yhdenmukaistettu ja joka on perusteltu petollisten toimien torjumiseksi.

Wathelet Edward Jann

von Bahr Rosas

Julistettiin Luxemburgissa 13 päivänä maaliskuuta 2003.

R. Grass M. Wathelet

kirjaaja viidennen jaoston puheenjohtaja